

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

LA VENJANSA Y EL PERDÓ.

(PARÁBOLA DE KRUMMACHER.)

Veurás qu' un Rey d' Orient, molt poderós, va trobá un dia á sa séua espòsa la Reyna tota rabiosa y enfadada, y demanant venjansa contra un malfactor qu' havia despreciat y escarnit, segons deya ella, es séu real poder y autoritat.

Y deya:

—Aquest hòmo vil y pòch respectuós vengué á regalarmé un adrès de pedres fines, y ara m' he trobada en que totes eran falses. Bé sufrirá un bon cástich á dins fosca presó; amb sa séua vida ha de pagá, á la fi, sa mala passada que m' ha féta. Per sa méua vida heu he jurat. Jò 't deman, oh Rey mon espòs, que 'l condemnís á que sia trocetjat y roegat per animals ferosos.

Y digué el Rey:

—Repara, espòsa méua, que s' es mesté no dexarsé arrastrá p' es primé impuls de sa passió; perque qui tenga rábia, mal podrá veure clara sa rahó. Qualsevòl qui comanda ets altres, també ha de sebre comandarsé á ell mateix. ¿Per ventura no es un qui comanda, aquí en el mon, imátge y missatge de Déu?

Respon la Reyna:

—¿Y per ventura es mateix Déu, que tú anomenas, no 's mòstra enutjat y enfurit devegades, en mitx d' una tempestat de trons y llamps?

—No, (diu el Rey;) perque fins y tot en ses tempestats òbra p' es nòstro bé. ¡Ay, espòsa estimada! ¡Quantes vegades s' hòmo preten judicá y conexe á Déu, segons se coneix á ell mateix!

Amb aquestes paraules, la Reyna se irritá més encara, y deya:

—També Déu avorreix y castiga s' hòmo dolent, y no va posá debades en mans téues sa séua espasa de justicia. Jò 't deman solament que es culpable sufresca lo que 's té ben merescut. De sa séua mòrt ja n' he fetes fé crides..... y per ell ja no hey ha remey.

Diu el Rey:

—Ydò bé, demá mateix es téus desitxs serán cumplits.

L'endemá, va arribá s' hòra señalada. Clarins y trompes varen fé sebre á tot es pòble es sanguinós espectacle; y al punt hey comparegué la Reyna, seguida de molta gent palaciana. Es còr li bategava alegrement, de veure satisfets es séus desitjos venjatius; perque sa venjansa es un bálsam molt bò per aquells còrs vanitosos que 's sénten ferits des séu orgull.

El rey d' armes obrí sa barrera; es pòbre condemnat sortí allá eu mitx tot tremolós, y llavò tornáren á soná timbals y trompes.

Però, ¡mirau quina sorpresa! En llòch d' un lleó d' uys de fòch y ungles ferrenques, compareix un ximple anellet, que sense gens de pò, s' acostá á n' es condemnat embadalit. Acabáren de soná timbals y trompes; en llòch d' axò, se dexaren sentí es dolsos sons de flautes; y es xotet s' ajegué devòra es criminal, mirantlosé amb dolses uyades.

La Reyna mirá es séu espòs, y li sortiren á sa cara es colors, d' empagahida qu' estava.

Y llavò li digué el Rey:

—Aquesta mirada téua 'm diu, estimada espòsa, qu' he fét lo qu' havia de fé. Aquell qui t' enganá, també enganat ha romás, y més que tú; y ara tú també tens honor, y no deshonra. Aquesta vermeyó que ses téues galtes coloretja, la tròb molt més hermosa que sa púrpura real de que vas vestida; y ella es també per mí sa més cumplida recompensa. Sa téua cara matexa 'm diu ben clá, que he obrat amb axò com un digne missatge y com imatge de Aquell qui tot heu veu y tot heu pòt.

Llavò ses trompes y timbals donáren per acabat s' espectacle, y es pòble sortí d' allá, y s' espargí cridant:

—¡Visca el Rey! ¡Visca la Reyna!

M. O.

MODES.

Sa Marquesa des dos Blens es una marquesa de dos doblés y un menut, (y que perdon,) ò molt empiulada, ò molt pererosa. En es número 5 de L'IGNORANCIA publicárem una carta séua sobre mòdes; y per enllepolirla á que mos ne enviás qualcuna altra desyare, li férem un platet de compliments. De llavò ensá, hem esperat de bades: fins al present, no s' es donada á rebre.

Un' altra coneguda nòstra *seuvatgina* també ensatá sa pòsta enviantmos unes glòses, que publicárem, sobre *mòdes des jovensans*. De llavò ensá, ¿l' heu tornada veure?... Ni la pols.

Tant una com s' altra... No rès: val més dexarho está. No haurian d' essé femelles.

Mentres tant, per amor d' elles, ses nòstres ignorants lectores han hagut de tení devés un any de paciència, sense trobá demunt L'IGNORANCIA ni una parauleta sobre mòdes. Nòstros mascles, la veritat, hauriam volgut donarlos gust, posantlos entre y entre, qualche articlètxo sobre flòchs y banderetes: però francament, no hi tenim tranch, no hey tocam pilòta, y ja 's sab: qui no es de l' art, el gasta.

Ara, á la fi, hem vista á un diari ciutadá una carta sobre *mòdes*, qu' una señora de lo més estirat y elegant de Paris, escriu á una coneguda séua; y trobam que val la pena de traduirne un parey d' escapolons d' aquesta carta, per lo curiosos que son, y per veure si ginarém qualche parroquiana nòstra á surtí p' es Born ò per la Rambla amb qualche *novelat* d' aquestes qu' ara pareix que s' usan per Paris. Si 's resòl á n' axò, ¡fará papé!

Diu sa carta:

«Sa túnica *Polignac* de vellut retxat negre y carmelita, está tayada en puntes rechides á devant, per formá *paniers* en es costats, y axamplarsé amb un *puff* aplegat per derrera sa túnica. Un garrit *fichú* de punt d' aguya formant puntes demunt un ramell de flòrs, nuades per

una gran taranta amb uys de topaci, completa aquest *traje bellissim*, (¡bellissim, ja 's seguí!) que, sa primera de totes que l'ha lluit à dins Paris, es estada una dama róssa tan elegant com aristocrática.»

Sobre tot, lectores, sa taranta: no vos olvideu de sa taranta amb uys de topaci: aquí está tot es mèrit.

Sa carta continúa:

«Es capell d'otoño anomenat *Corbeille de fruits*, (còvo de fruytes,) es es més acceptat per la gent *fashionable*, (vòl dí, gent des caramull des còvo;) còsa que no comprench; perque aquest tal *Corbeille* parex un taurell de fruyteria, ò un trast de placera hortolana en dia de fira. Figuret un capell d'ales molt amples per amunt; tot carregat de reyms y melicotons y prunes y aubercòchs: pòsa demunt tot axò un aucell raro amb ses ales axamplades, que fa com qui espipellá ses fruytes; y tendrás una idèa d'es ponderat capell *Corbeille de fruits*, verdadera rarsa de sa mòda.»

Segueix sa carta esplicant altres maneres d'endiumentjarsè à la *dernière*, y llavò fineix axí:

«Una noticia, per acabá. Comènsan à comparexe, encare que com à mitx empagahides, aquelles famoses mànegues, conegudes amb so nòm de *mangas de jamon*, (mànegues de cuxòt.) Si la còsa va axí, no 't venga de nou trobartè vestida, aquesta primavera, just axí com anava sa téua señor' ávia. ¡Qué horror!

Tuya de corazon.—Luz.»

Amb axò no més, devòtes lectores, ja teniu feyna per un parey de setmanes. En tenirho llést, ja mos avisarèu, si vos cau bé. Nòltros hey serém à s'assatjà; li donarém una uyada de dalt à baix y per tot lo redó; y vos dirém si *fa polit*.

GORIET.

SES FARINERES.

I.

Un temps dins Mallorca
Reynava sa *Fam*;
Dins ses sèques tèrres
No hey plovia may.

Es blats no naxían;
Venian mals añas;
Es pòbres ploravan
Y feyan badays,
Y es ríchs no donavan
A fé cap jornal.

Quant tothòm sofria
Tal calamitat,
De la Pàtria es pares;
Que's deyan *Jurats*,
Per racció donavan
Sis unses de pá.

Quant venia un barco
Carregat de blat,
La Sala mostrava
Sant Sebastiá;

Penjava es domasos
Y es cuadros daurats.
N' *Alòy* repicava,
Sonavan timbals,
Sant Pere tirava,
Y es gòitx era tant
Que fòchs y alimares
Omplian Ciutat,
Y tot eran bulles
Orquestes y balls.

A n' es quatre dies
S'acabava es pá
Y á sentí tornava
Mallorca sa fam,
Y altre pich passavan
Sa racció ets *Jurats*:
Y tothòm clamava:
—Que dugan més blat
Volem fé farina
Per podé pastá;
¡Farina! ¡Farina!
¡Farina!—¡No n' hi ha!!

II.

Axò durá sigles;
Y aquell desitx gran
De tení farina
Vá modificá
Costums y caràcter
D'ets séus habitants.

De sòus ni de lliures
Ningú en feya cás,
Si plé de farina
Mirava es séu sach.

Es presents més aptes
Per podé alcansá
Favor ó justicia
Eran sachs de blat.

Es fornés lograven
Honra y dignidats,
Y es molinés eran
Señós menestrals.

Sa més dolsa música
Era es *liquitach*
Que feyan ses dones
Moguent un cedás.
Y era com un Cònte
Tengut y mirat

Aquell que posehia
Pròp de La Real,
Devòra sa Siquia
Molí que rodás,
Y pescava empleo
Dins es Sindicat.

Es ríchs no cercavan
Ses accions des Banch
Ni per fé negòci
Papés de s' Estat;
Sino que compravan
Corteres de blat
Per mòldre farina
Y fé molts de pans.

Era sa paraula
Més cèrta y formal
Y més á la mòda
D'un bòn comerciant:
—Farina, farina,
Per vendre y comprá;
Farina, farina,
Farina fá el cás!

III.

S'industria seguia
Una marxa igual.
Tothòm s'ocupava
De farina ò grá.

Qui feya ensaymades,
Crespells, massapans,
Corbates, panades,
Cocarròys bultats;
Qui, casques, rosquilles,
Cuartos enllustrats,
Congrets y suspiros,
Galletes y pans.

D'amidó s'alsären
Molts de fabricants,
De ferrutx y sémola
Macarrons gruxats,
Burbayó, burbayes,
Fidèus de malalt.

Fé tants de progressos
De pastissé l' art,
Que inventá ses coques
Amb esclata-sanchs,
Aubercòchs, cireres,
Y amb pebres torrats.

Inventá es rosaris
Qu' es fan per Tots-Sants;

Es pans de corriòla
Qu' es fan per Nadal,
Es cochs y ses dòsles,
Es coxins reals,

Rollets y medritxos,
Robiòls de brossat,
Bescuyt y dolsetes,
Xucladós d' infant,

Concos, formatjades,
Buñòls amb forat,
Panets, oreyanes,
Tortades en gran,

De fuyts, amb tayades
De carabassat;
Tambós, mantegades,
Y altres rebossats.

D'aquí vé á Mallorca
Sa fama tan gran
Que té de fé pastes
Ses millós qu' hey ha.

Per axò ses dones
Sempre estan clamant:
¡Farina, farina,
Farina demán;
Farina, farina
Per posá llevat!

IV.

Trenta torres altes
Voltañ la Ciutat,
Amb entenes gròsses
Y embuts capgirats;

Grans manades donan
Quant entra s' embat,
Sense cap *Quijote*
Que los gòs matá.

Molins per ses siquies,
Molins dins Ciutat,
Molins per ses peñes,
Molins pròp de mar.

Molins per ses viles,
Molins en es Prat,
Y per dins ses cases
Molinets de sanch.

Y are *farineres*
En es Moliná;
Y altres farineres
Pròp de s' Arraval;

Y altres per ses viles
Més gròsses des plá;
Y un'altra disfórja
N' están acabant,

Que s' obra moguda
Ne té cap d' allá.
Es dia qu' encenguin

Ses séues fornals,
Y ròdin ses màquines
Crech que farán maïtx.
De segú à Mallorca
No patirém fam
Mentres tanta mòla
Tenga que menjá.
Qu'en vengan de barques
De blat y mestay;
Ja tenim per mòldre
Tot es que durán.
Fassém tots farina
De cap à cap d'añy,
Que qui té farina
Té es pa assegurat.
¡Visca sa farina
Que mata sa fam;
Farina, farina
Per ará en devant!

▼

Més tanta farina
¿Qui la menjará?
A fóra Mallorca
També menjan pans.
En durém à l'Àfrica,
A l'Àsia que es gran,
A Euròpa y à Amèrica,
Ponent y Llevant.
Y aquí dins Mallorca
N'hem mesté un bòn ratx:
¿A ne qui no agrada
Sa fiya d'es blat,
Tan dolça, tan fina,
D'un coló tan blanch,
Tan bona, tan blana,
Tan plèna d'encants?
¿Qui no fá pastetes
Per empaperá?
¿Qui hey ha que no estiga
Enfarinolat?
¿Qui es es qui s'afluxa
D'un bòn quemuyá
Quant es xocolate
Pren per berená?
Misses nòves diuen
Tots es capellans,
Y ets amichs los donan
Pastelons variats.
Sempre hey ha parteres,
Novies, infants,
Y tothòm fa fésta
Un dia cad'añy.
Golosos y llèpols
No'n faltarán may.
Ses atlòtes joves
Se'n pòsan un pam
P'es coll y ses galtes
Per més agradá.
Y quant tantes còses
No sian bastans,
Porcells dins Mallorca
Hey ha à milenás
Qu'han mesté farina
Per podé engrexá.
Fassem tots farina,
Farina tot l'añy,
Que qui té farina
Rès li pòt manca.
¡Farina, farina,
Farina farán,
Farina es qui vulgan
Menjá molt de pá!

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

«En vista de s'acuerdo de s'Ajuntament declarant *nulos* es nomenclaments de Tinent d'Alcalde, haguent tocat soleta altre vegada à Sineu s'Alcalde señó Perelló, amb us de sa llicència ilimitada que té, y trobantse també amb llicència es Retgidó primé señó Gamundí y Tomás, s'ha encarregat accidentalment des despatx de s'Alcaldía es Retgidó segon, don Evarist Argelés y Serra.

Ets ex-tinents d'Alcalde han fét ja entrega de ses insignies des séu càrrech à n'es mètstre de Ceremònies.

Veurem quant s'Alcalde s'establirà definitivament à Palma, donant per acabada sa llicència incondicional de que disfruta, si se procehirá à s'elecció d'es vuyt Tinents d'Alcalde.

Sense Alcalde y sense Tinents, s'Ajuntament no pòt aná, *máxime* amb sos graves y complicats negòcis que pèsan sobre s'administració municipal.»

Fins aquí hem traduït al peu de la lletra lo que deya es *Diari de Palma* de dilluns passat; y si se té en conte que es séu propietari y directó es membre de s'Ajuntament, se pòt creure que tot lo dit es la pura veritat.

Nòltros no volem fé cap comentari, perque está provat que es nòstro Ajuntament 'par que se riga de la bèfa; tant sòls hem volgut *consigná* es fétts demunt L'IGNORANCIA, perque còm à ses Biblioteques y llibreríes més importants de Mallorca y de fóra Mallorca (no heu deym per vanaglòria) se colleccionan ets ecsemplás d'aquest setmanari desilustrat, es nòstros descendents pugan, d'quí à cent añs, sebre à n'es punt qu'han arribat ses còses y ets hòmos de La Sala, l'añy de desgracia 1880.

* *

El Señó Governadó mos ha passat un ofici, nombrant es Directó de L'IGNORANCIA per formá part de sa Junta organitzadora de ses *Fires y fèstes populars de Palma*.

Moltes gracies per aquesta atenció.

* *

D'es mateix Govern de Provincia hem rebut també es prospècte de sa Rifa que fa s'Ajuntament de Madrid per dú à efècte una Exposició Hispano-Colonial. No'l publicam, perque es massa llarch per L'IGNORANCIA: però qui'l vulga veure y enterarsen, el trobará à qualsevòl d'es diaris de Ciutat, que farán bò publicarlo.

¿Y es projecte de Rifés de s'Ajuntament nòstro? Are li deuen fé es mànech.

Teniu un pòch de paciència; que lo primé de tot es fé y desfé es Tinents d'Alcalde.—Na Juana no es més d'una, y no'n pòt fé dues amb un pich.

* *

Un parey de pedres de sa cornisa des portal des Jardí Botánich (?) *olim* Hòrt de l'Hospital, están à punt de caure per virtut de ses rèls de ses herbes que ha sèt ò vuyt añs goxan allá demunt.

Diuen que per 'mor d'un clau, se pèrt una ferradura, per una ferradura se pèrt un cavall, per un cavall se pèrt un cavallé, per un cavallé se pèrt una batalla, y per una batalla se pèrt un reyne.

A *pari*, ò sia, apropòsit còls: una llavó cria un'herba, sa rèl d'un'herba òbri una junta, una junta ubèrta fá una gotera, una gotera podreix una jássara, una jássara podrida arruina un sòtil, etc., etc.

*

* *

Ja sabeu que per aquí se passetjava un aleman, persona molt sabuda y que feya un musèu d'Història Natural; ydò bé: aquest bòn señó s'enamorá de ses bañes d'un hòu que guardava un amich séu, y aquest les hi regalá.

Un altre dia li féren una visita uns señós y després de mostrarlós una partida d'escarabats y altres animalets, los mostrá ses bañes fentlos aquest discurs:

«Yo estarré mucho agradecido de la cornamenta del mio amijo..... é dale miles de crasias.»

Aquestes bañes estavan adornades de plata y duyan escrit es nòm des hòu, es dia y s'añy en que l'havian mòrt à dins sa plassa.

Lo que's diu per bañes gròsses, si tant anava d'axò..... à Palma en passetjan..... que les darian ben barato..... si les se poguessin arrancá.

*

* *

Ets enteniments s'alsan de puntes.

Recordam aquesta expressió d'un amich nòstro, perque hem sabut qu'un ferré de Santa María ha inventat una màquina per trencá metles. Es còsa molt senzilla, de pòch gast y que estovia molta feyna. Amb un dia ensata vint y cinch corteres de metles, y bastan un hòmo y un atlòt per manetjarla.

Qui'n vulga, à Santa María, carré Llarch, n.º 59, trobará s'inventó, n'Andreu Matheu y Viñes.

Axò ja's qualque còsa.

*

* *

Aquell famós projecte de ferro-carril de que parlárem temps enrera, que mos havia d'uní amb so Continent per mèdi de *colosales puentes metálicos*, pareix que té qui li vòl fé se competència.

Heu deym, perque segons noticies una Empresa constructora ha sollicitat à n'es Ministèri de Foment (d'España) autorisació per fé un ferro-carril que partint d'es Continent pas per mitx des Mediterráneo y fassa estació à Mallorca. Còm es de suposá, se li ha concedit tot-duna sa corresponent autorisació. Es qui defujian d'aná à València ò à Barcelona,

per pò d'es marejament, están d'enhorabona.

Suposam que s'empleat qu'ha despatxat aquest expedient deü sebre tanta Geografia com aquell altre d'es Ministèri de la Guerra, que un pich dispongué que un soldat de cavalleria que se alojava en es seu corté de Palma, *partís immediatament* de cap à Mahó.

Desd'ara expedim es nombrament de *Sòcios de mèrit de L' IGNORANCIA* à n'es Directós d'es ferro-carril marítim y terrestre, *in fieri*, y aconseyam à ses empreses mallorquines de vapors que se disolgan.

*
**

Diuen que sa màquina de parlá, de Faber, está ara molt més perfeccionada per un nebot de s'inventó.

Desitjariam que aquest seño nebot inventás llavò sa màquina de callá, que molts la necessitan avuy en dia.

Seria una màquina de moltes aplicacions pràctiques.

No més apuntam s'idèa, suprimint es comentaris. Ja los farán aquells qui de tot xèrran p'es colzos.

*
**

Se parla altra vegada de tomá sa Carniceria véya, apuntalada ja fa temps, y que amenassa ruina.

Convendria esperá à que, abans de tomarla, un dia s'en vengués abaix una escapció, y matás un parey de criatures.

O sino, esperá à havé tomat ses Enramades y havé donada sa rasant de Plassa.

Entre nòltros mallorquins, com frisam, no vé à cent àns.

*
**

Dia 16 d'aquest mes s'obrirá es Teatro Principal.

Aquest hivèrn ses funcions serán de comèdia, representades per una Compañia que, à n'es parexe, heu farà de lo milló.

Hey figuran uns quants nòms que son una bona garantia.

Hey anirém, y en tornarém parlá.

*
**

Ses clavagueres tornan pudí, y de casta fòrta.

També ja pud' s'haverles d'acusá tantes vegades.

Déu aument un pam de nás à tots es qui'n ténen sa culpa.

*
**

En es Born, un elegant amb vergueta, dirigintse à una *polla*:

—Sicilieta, s'espolsi es vestit; derre-
ra vostè hey du un animal.

Ella, girantsè y fent sa mitja riaya:

—¡Ah! ¿qu'es vostè, Rodopeno? Gracias, dispens, no l'havia reparat.

*
**

CORRESPONDENCIA DE BARCELONA.

FIRES Y FESTES.

Seño Directó de L' IGNORANCIA.

MOLT SEÑOR MÉU: Aquells papés tant *macos* qu'aferraren p'es cantons devian está molt bñats; perque la mitat de còses que promelian han fét aygo.

Al manco à mitjan setmana en caygué una del cèl ben fòrta qu'amb un instant dexá es carrés més nèts que sa méua bossa, que no hey puch trobá ni una blanca.

Fiauvos de programes y passau la mar fènt caramull dins es vapor, ajegut demunt una gábia de conís (perque duyem tota casta d'animals) per veure, total rès, com diuen es diaris d'aquesta tèrra.

No dich que no hey haja hagut moltes còses, y balls en gran, millós que 's nòstros *bàleros*, però al manco à Palma anavan grátis y aquí un tenia que gratarsè sa bossa ò aconhortarsè mirant es portals y escoltant de part defòra.

Músiques p'es carrés, axò sí, s'en passetjaren y amb molt de bombo y *platillos*, y encenguéren alimares per la Rambla y dos ò tres carrés, però ses primeres féren aygo y fins es derré dia de fésta no lluiren.

Es tòros..... aygo; pegaren malament, encara que per veurelós hajem pagat molt bé y en bona moneda.

Sa processó..... aygo; per ventura va aná per dins l'Iglesia, per defòra no la vérem.

Es torneix..... aygo; ets hòmos del dia no servexen per posarsè es vestit y representá costums passades.

Y en tot y amb axò, s'aygo es lo qu'ha fét més papé aquests dies; pues ses regates per má anàren molt bé; un brolladó enrevoltat de tests plens de vert y amb llum elèctrich part-demunt feya bòn còp de vista, y una cascada en forma d'arch estava dispòsta amb molt de gust.

Però sa fésta l'ha féta sa gent, que n'hi havia molta; y la féren també es pòbres que arribàren à sa llimosna qu'un bòn seño ha repartit cada dia; y es fondistes qu'heu feyan pagá à un uy, y es teatros que estavan plens, y es cafès de gom en gom, y es balls que no hey porian aficá una *guya*, y es tramvias que anavan al tip, y ets hostals que ja no hey cabia ningú.

Y fira..... l'han féta molts de rellòtges que mudàren de guardapits y moltes bosses que passaren à altres butxaques y unes quantes atlòtes que firaren un ninòt.

Lo demés, esceptuant es fòchs, ha fét aygo; pues jò que'm pensava veureu tot sense afluxá la mosca, y es qui fiàren des programa, mos hem fét tròns.

Y sa premsa que segons un (no sé qui) es sa artilleria des pensament, ha *tronat* molt fòrt.

Si haguessin pintat en aquells papés es gegants que s'han fét tota sa setmana per dins Barcelona, es drac y altres moxigangas, haurian més ben acertat; perque ses fires y féstes que de lluy parexian gran còsa, vistes de pròp no han estat més que una figura de cartó.

Es matexos catalans heu han conegut, y per axò n'hi ha que parlan de descansá cinch àns abans de torná à celebrá ses fires de La Mercé.

Valga per avís y advertència à n'es nòstros paysans, que tractan de establí fires à Palma. O ferles bé de tot, ò no fé rès.

UN PAGÉS CONVIDAT.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Nous reys, nòves lleys.*

SEMBLANSES.—1. *En que té mòlla.*
2. *En que té fuyes.*
3. *En que té torres.*
4. *En qu'hey ha articles.*

QUADRAT.....—*Pop-Oli-Pis.*

PREGUNTES...—1. *Embarcant es mul.*
2. *Vestit espellissat, còll de beata, y llágrimes de ciuda.*
3. *Dins ses torres de la Seu.*

FUGA.....—*Per sa boca mòr es peix.*

ENDEVINAYA...—*Un espumadó.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Dos Tranquils, Farineta, Quibuscumque y Un Undratxòl.*

Sis:—*J. d'ets Ases, Un Mericano, Pèp Blat y Voraciva.*

Cinch:—*Jordi des Recò, Un Catòlich y Un Sabatè en dilluns.*

Y una no més:—*Sa Confltera, Un Xino, K. D. T. y Un Humoristich Kèo.*

GEROGLIFICH.

